

ΟΞΩ ΚΙ' ΟΞΩ.

Χοροί ἐδῶ, χοροί ἐκεῖ,
Νταούλι, λύρα, μουσική,
Τραγουδιὰ ἀποκρηάτικα*
Μουτζουρωθήκανε πολλοί,
Καί μὲ λεμόνια οἱ ζουρλοὶ
Τοὺς κυνηγοῦν μπαγιάτικα.

Σ' αὐτὸ τὸν ὠμορφο καιρὸ
Στρωθῆκαν ὄλοι 'στὸ χορὸ,
'Στὸ λούσο, 'στὸ ζεϊφατέι*
'Ἀφῆκαν λόγια καὶ θυμούς,
'Ἐβάλλαν ἔξω τοὺς κατόμους,
Τῆς λύπαις, τὸ σεκλέτι.

'Ἀφοῦ καθένας εἶδε πιά
Πῶς μόνο ἡ ἀδιαντροπιὰ
'Στὸ κράτος βασιλεύει,
'Ἐβῶ, ἐφώναξε, 'ντροπή,
Κι' ἀπὸ 'φτηνὸ κρασί στουπὶ
Μονάχος του χορευεῖ.

Κι' ἂν δὲν στρωθοῦμε 'στὸ χορὸ,
Τὸ χῶμα μας τὸ ἱερὸ
'Μποροῦμε νὰ τὸ πάρουμε ;
Κι' ἂν δὲν τὸ πάρουμε, καὶ τί ;
Καὶ ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ,
Καὶ ἀψηλὰ σαλτάρομε.

'Ἡ νέα μας πολιτικὴ
Θέλει τῆς Πλάκας μουσική,
Μεθύσι καὶ πηδήματα*
Θέλει μουτζουρα τῆφανισῶ,
Θέλει καὶ γύρο φουστανισῶ
Νὰ λύνη τὰ ζητήματα.

Λοιπὸν γλέντατε μὲ χαρὰ
'Ριχθῆτε στὸ φαγιῶ γερὰ
Καὶ γίνετε κουροῦνα*
Τόσο μεθύσετε κανὰ,
'Οποῦ κανεῖς νὰ μὴ γροικᾶ
Τὴν τῆση μας φουριούνα.

Καραγκιόζης.

ΚΟΦΤΟ.

Τόσαις φοραῖς ἀντήχησε αὐτὸ τὸ κοφ'το
Καὶ ἀντηχεῖ ἀκόμα σ' ὅλη μας τὴ χώρα
'Οποῦ. . . . Τώρα μιὰ λέξι πού νὰ λήγη εἰς κοφ'το
— Ἄς εἶναι ἐπεράσαμε κ' αὐτὴ τὴν μπόρα —
'Οποῦ καὶ τὰρ ἀκόμα ἔχω ἕνα φόβο
Πῶς θε' ν' ἀκούσω—κοφ'το—Αἶ! λοιπὸν τὸ κόβω.

Ριγκολέτο,

ΜΑΣ ΤΑ ΧΑΛΑΣΕ.

'Ο Θεός. 'Ἐπὶ τέλους δὲν τρώγεται οὔτε νηστήσιμος, οὔτε ἀποκρηάτικος.

Πτωχαὶ Ἀθῆναι. Μιά φορὰ ζωντάνεψαν καὶ δὸς του ὁ βορριάς μανιακός, λαμβάνων ἐπίκουρον τὸν Θεὸν Σούτσον (Κονιορτόν) εἰσβάλλει καί :

— Τί τὰ θέλετε αὐτά ;

— Ποιὰ, βρε ἀδελφέ.

— Νὰ αὐτὰ, τὰς διασκεδάσεις, τὰ καρναβάλια τὸ «Κόφ' του καὶ ὄλα τὰ ἄλλα μασκαραλήκια.

— Μὰ δὲν εἴμεθα ἄνθρωποι κ' ἱμεῖς ;

— Ὅχι.

— Ἐ! Κόφ' το τώρα.

— Τὰ κόφτω λοιπὸν ὄλα.

Καὶ ἐνῶ ὁμιλεῖ φυσᾶ φλασκομάγουλος καὶ χύνεται σὰν βορριάς πού εἶναι ἐπὶ τῆς πρωτεγοῦσης μας ἡτις τὸ γλένταε, σὰ νταῆς ὅστις πέφτει ἐπάνω εἰς διασκεδάσειν ἡμέρων ἀνθρώπων καὶ ἀνατρέπει τραπέζια, πιάτα, ποτήρια, ὄλα, ἐπιλέγων ἐκ τοῦ ἀθανάτου Μεθυσισῶ τοῦ Σουρή.

Νὰ κ' ἐκεῖνα

Νὰ κ' αὐτά.

Τί διάβολο καὶ τὸν βορριά ἀκόμη τὸν ἔκαμε μέτοχό του ὁ Τσιγγρός καὶ διότι δὲν θε' διασκεδάσῃ αὐτὸς πρέπει κ' ἐμεῖς νὰ τὸν μιμηθοῦμε ;

Δερβίσης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ.

"Ἐρωτα, ἂ θες νὰν τᾶχωμε καλὰ,
Στὸ σπῆτί μου νὰ μὴ ματαπατήσης.
Αἶ πού στὸ λέω κ' ἂ θέλης νὰ μὲ ἀφήσης
'Αναπαμένον, πάει πολὺ καλὰ.
'Ἐμὲ μ' ἔκαψε ἡ πρώτη κουμπαριά.
Κι' ἂν ἐσὺ τώρα δὲν ἀποφασίσῃς
Νὰ πᾶς στὸ Διάολο καὶ νὰ μὴ γυρίσῃς,
Θᾶρτωμε καμμιά 'μέρα στὰ χοντρά*
Γιὰ δαῦτο νὰ μὲ λείπησ κουμπαραόπουλο.
Μὴ σοῦ μαδῆσω ἐκεῖνες τῆς φτεροῦγες,
Καὶ σὲ κάμω νὰ σκούζῃς 'σὰ γαλόπουλο,
Καὶ νὰ τρέχῃς κουτσόφτερο 'ς τῆς ρούγες.
Κ' ἐκεῖνες τῆς σαῖταις ὅπου φέρεις
Σοῦ τῆς βᾶνω ὄλες μάτσο ἐκεῖ πού ξέρεις.

Δὸν Μπαζίλιο.